

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 495/2015
03.06.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног П.Ц., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. Ј.Ч., поднетом против правноснажних пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 690/14 од 15.07.2014. године и Кж3 7/15 од 18.03.2015. године, у седници већа одржаној дана 03.06.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног П.Ц., адв. Ј.Ч., поднет против правноснажних пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 690/14 од 15.07.2014. године и Кж3 7/15 од 18.03.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Јагодини, поред осталог, изреком става II окривљени П.Ц. је на основу одредбе члана 423. став 1. тачка 2. ЗКП-а ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ. Истом пресудом одлучено је да се трошкови кривичног поступка у износу од 415.500,00 динара имају исплатити окривљеном из буџетских средстава а по правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 690/14 од 15.07.2014. године делимично је усвојена жалба Вишег јавног тужиоца у Јагодини и преиначена првостепена пресуда тако што је окривљени П.Ц. оглашен кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од три године. Истом пресудом окривљени је обавезан да плати на име трошкова кривичног поступка износ од 18.495,00 динара као и трошкове судског паушала у износу од 5.000,00 динара, у

року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења док је жалба Вишег јавног тужиоца у преосталом делу одбијена као неоснована а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена, док је жалба браниоца окривљеног у односу на одлуку о трошковима кривичног поступка одбијена.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу и КжЗ 7/15 од 18.03.2015. године одбијене су као неосноване жалбе Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу и браниоца окривљеног, а пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 690/14 од 15.07.2014. године, потврђена.

Против правноснажних пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 690/14 од 15.07.2014. године и КжЗ 7/15 од 18.03.2015. године захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног П.Ц., адв. Ј.Ч., због повреде закона, с`предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и преиначи правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 690/14 од 15.07.2014. године и КжЗ 7/15 од 18.02.2015. године и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 101/11, 121/12, 32/13, 45/13 и 55/14), па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног П.Ц., сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП-а), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног П.Ц., адв. Ј.Ч., је неоснован.

Неосновано бранилац окривљеног П.Ц., адв. Ј.Ч., у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним правноснажним пресудама, а како то из образложења захтева произилази, учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП-а, тиме што су засноване на доказима на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку не могу заснивати и при том као недозвољене доказе означава исказ осумњичене З.К. дат у ПС у Ћуприји, записник о препознавању МУП-а РС - Дирекције полиције ПС у Ћуприји Ку 177/10 од 26.08.2010. године и записник о вештачењу МУП-а РС - Дирекције полиције УКП-НКТЦ, Одсек у Нишу број 690/10 од 17.05.2010. године.

Законитост наведених доказа, с`обзиром да су прибављени пре почетка примене сада важећег Законика о кривичном поступку (01.10.2013. године), сходно одредби члана 604. став 1. тог законика, Врховни касациони суд је ценио према одредбама ЗКП-а („Службени гласник РС“, бр. 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“, бр. 58/04, 85/05, 115/05, 49/07, 122/08, 72/09 и 76/10).

Бранилац окривљеног П.Ц. неосновано исказ осумњичене З.К. дат у полицијској станици у Ћуприји као и записник о препознавању МУП-а РС Дирекције полиције ПС у Ћуприји КУ 177/10 од 26.08.2010. године означава као недозвољене доказе уз образложење да приликом предузимања радњи саслушања и препознавања нису правилно примењене одредбе Законика о кривичном поступку и то одредба члана 4. став 2. тачка 2. раније важећег ЗКП-а, а наиме да осумњичена З.К. није упозорена да све што изјави може бити употребљено против ње као доказ, да у записнику није констатовано да је обавила поверљив разговор са својим браниоцем по службеној дужности адв. Б.П., који по ставу браниоца није активно учествовао у саслушању осумњичене, те да на записнику о препознавању стоји да препознавање врши сведок З.К. иако је она тада имала својство осумњичене као и да су приликом извођења радњи препознавања осумњиченој показана лица која по својим основним карактеристикама нису била слична опису окривљеног П.Ц., којег је осумњичена иначе одлично познавала.

Одредбом члана 226. став 9. тада важећег Законика о кривичном поступку, прописано је да ако осумњичени, у присуству адвоката, пристане да да исказ, орган унутрашњих послова ће га саслушати према одредбама овог законика о саслушању окривљеног. О саслушању осумњиченог, орган унутрашњих послова ће обавестити надлежног јавног тужиоца који може присуствовати његовом саслушању. Записник о овом саслушању се не издаја из списка и може се користити као доказ у кривичном поступку.

Из списка предмета - записника о саслушању осумњичене З.К. датом у полицијској станици у Ћуприји Ку 177/10 од 31.08.2010. године произилази да је осумњичена пре саслушања у смислу члана 226. став 9. тада важећег ЗКП-а поучена о својим правима у кривичном поступку, пре свега о праву на браниоца, да није дужна да изнесе своју одбрану, нити да одговара на постављена питања, из чега несумњиво произилази да је осумњичена З.К. поучена о свим правима која јој према одредбама Законика о кривичном поступку припадају, па и на она из тачке 2. став 2. члана 4. тада важећег Законика о кривичном поступку, а наиме да све што изјави може бити употребљено против ње као доказ те и о праву да узме браниоца који може присуствовати њеном саслушању, што је све потврдио у свом исказу њен тадашњи бранилац по службеној дужности адв. Б.П., кога је суд саслушао као сведока.

Имајући напред наведено у виду, наводи истакнути у захтеву браниоца окривљеног да је осумњичена имала браниоца и поред чињенице да одбрана у конкретном случају није била обавезна и да у записнику о саслушању осумњичене З.К. није унето да је иста обавила поверљиви разговор са браниоцем, не чине исказ осумњичене недозвољеним доказом, поготову што таква записничка констатација и није обавезна и не чини његов саставни део.

Надаље, ни записник о препознавању окривљеног Ку 177/10 од 26.08.2010. године не може се сматрати недозвољеним доказом јер је радња препознавања

окривљеног П.Ц. извршена у свему према одредби члана 104. тада важећег ЗКП-а, а примедбе браниоца окривљеног везане за особине - карактеристике лица која су заједно са окривљеним показана сведоку З.К. су унете у записник. З.К. је а како то произилази из списка предмета радњу препознавања извршила пре него што је саслушана - дала исказ у својству осумњичене, с`тим што је претходно детаљно описала лице а што је записником о препознавању и констатовано.

Такође су неоснована истицања у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног да и записник о вештачењу МУП-а РС ДПУКП-НКТЦ у Нишу бр. 690/10 од 17.05.2010. године представља недозвољен доказ због тога што се како то бранилац окривљеног посебно истиче у истом наводи само један узорак нето масе од 0,27 грама који је вештачен и то од стране подносиоца кривичне пријаве односно МУП-а а што указује да је исто - вештачење урађено противно одредбама ЗКП-а конкретно противно одредби члана 114. став 3. ЗКП-а, а с`обзиром да је записник о вештачењу потписало лице које се не може сматрати вештаком у смислу Закона о судским вештацима, то је у конкретном случају повређена и одредба члана 121. ЗКП-а.

Како је бранилац окривљеног П.Ц. наводе садржане у захтеву за заштиту законитости истицао у жалбеном поступку, а другостепени суд нашао да су ти наводи неосновани и на странама 3, 4 и 5 образложења пресуде дао јасне и аргументоване разлоге о томе да су исказ осумњичене З.К. дат на записнику о саслушању осумњичене у ПС у Ћуприји Ку 177/10 од 31.08.2010. године, записник о препознавању Ку 177/10 од 26.08.2010. године и записник о вештачењу МУП-а ДПУКП НКТЦ у Нишу бр. 690/10 од 17.05.2010. године прибављени на законит начин и у складу са одредбама тада важећег ЗКП-а те и да представљају доказе на којима се пресуда може заснивати, а које разлоге у свему прихвата и Врховни касациони суд и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП-а, на њих упућује.

Врховни касациони суд је из изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**